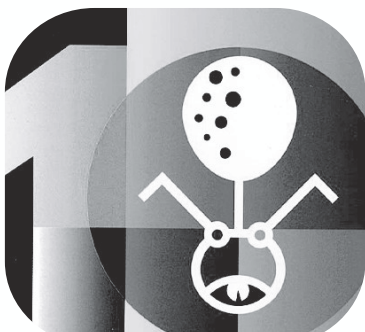
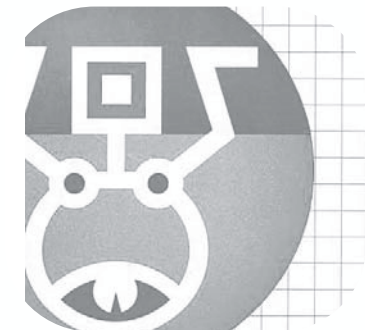
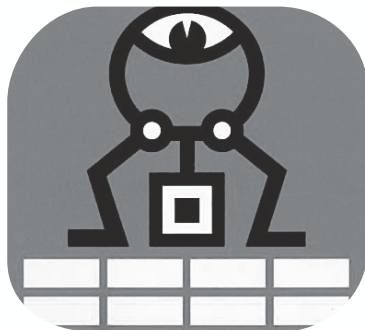

OPRO

urednika: **Samo Gosarič, Iztok Ilc**
 uredništvo: **Alenka Perpar, Andraž Golc, Andreja Kopač, Iztok Ilc, Jasmina Založnik, Jelena Milovanović, Maja Kalafatič, Mateja Glavina, Mojca Manček, Samo Gosarič**
 svetovalca uredništva: **Ana Perne, Rok Vevar**
 oblikovanje in prelom: **ma.gla**
 lektura in korektura: **Iztok Ilc**
 koordinacija: **Katarina Slukan**
 fotografije: **Urška Boljkovac**
 tisk: **Fotokopirnica Zebra Plus d.o.o.**
 naklada: **400 izvodov**

organizator festivala:
BUNKER,
 zavod za organizacijo in
 izvedbo kulturnih prireditev
 Slomškova 11,
 1000 Ljubljana
 Slovenija
 Tel./Fax: +386 1 231 4492

umetniška direktorica festivala: **Nevenka Koprivšek**
 oblikovalki programa: **Nevenka Koprivšek, Mojca Jug**
 izvršne producentke festivala: **Tamara Bračič, Alma Selimović, Maja Vižin**
 odnosi z javnostmi: **Alma Selimović, Maja Vižin**
 marketing: **Tamara Bračič, Brina Pungercič**
 koordinatorki 10 festivala: **Brina Pungercič, Katarina Slukan**
 umetniško svetovanje: **Aude Lavigne**
 pomoč pri organizaciji: **Samo Selimović**
 celostna podoba: **Tanja Radež**
 tehnični direktor: **Igor Remeta**
 tehnični koordinator: **Andrej Petrovčič**
 tehnična ekipa: **Duško Pušica, Tomaž Žnidarčič, Janko Oven, Marko Brumen**

partnerji festivala:
Elektro Ljubljana, Mestni muzej Ljubljana, Barsos-MC, Cankarjev dom, Flota, EN KNAF, Mestno gledališče Ptuj, Dijaški dom Ivana Cankarja, Kavarna Pločnik, Maska, Slovenski etnografski muzej, BTC d.d. Logistični center, Zavod Vitkar, Akustika Primožič

festival so omogočili:
 Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije, Mestna občina Ljubljana, European Cultural Foundation, Pro Helvetia, Arts and Culture Network Program – Open Society Institute Budapest, CulturesFrance, Francoski inštitut Charles Nodier, Norveško zunanje ministrstvo, British Council, Veleposlaništvo Švice, Italijanski inštitut za kulturo v Sloveniji, Veleposlaništvo Kraljevine Belgije
 pokrovitelji in donatorji:
Stadler, Peugeot Slovenija d.o.o., Marand d.o.o., Poper, Ljubljanske mlekarne, Radgonske gorice d.d., Studio Christian, Air France
 medijski sponzorji:
Europlakat, Klipping, Radio Študent, UPC Telemach – multimedijški sponzor, Fotokopirnica Zebra + d.o.o., Matkurja, Mladina, Najdi.si – internetni medijski sponzor

prohelvetia ifcn Veleposlaništvo Švice
 institutfrançaischarlesnodier Embassy of Switzerland

STADLER PEUGEOT **MARAND** Napredna računalniška hiša **POPER:**
 LJUBLJANSKE MLEKARNE Radgonske gorice d.d. Since 1852 **AIR FRANCE** **CHRISTIAN**

partnerji festivala:
Elektro Ljubljana, Mestno gledališče Ptuj, EN-KNAF, cankarjev dom, ZAVOD VITKAR, AKUSTIKA PRIMOŽIČ, DIC, ..maska, PLOČNIK

EPP **CHRISTIAN** zahvaljujemo se: **Maja Hawlina, Milena Lebar, Mitja Rotovnik, Andrej Logar, Rene Maurin, Vasko Simoniti, Zoran Jankovič, Lucija Mak Uhan, Nina Zdravič, Bojana Rogelj Škafar, Andreja Anžur Cernič, Gledališče Glej, Špela Razpotnik, Vojko Klavdivar, Matjaž Brišar, Uroš Vovk, Matjaž Farič, Manja Petelin, Jerneja Batič, Uroš Korencan, Slovensko Stalno Gledališče Trst**
 prostovoljci: **Larisa Bračič, Ksenija Krstič, Tatjana Knežević, Saša Hiti, Katja Kokot Žanič, Jasna Simončič, Nataša Lazar, Mirjana Frank, Kristina Kališnik, Manja Porle, Simona Hamer, Darja Demšar, Ana Podvršič, Mateja Glavina, Helena Maček, Nataša Knežević, Lenka Gložančev**
OBLIKOVANJE LAS IN BARVANJE
 studio christian, christian šiškovič s.p., vošnjakova 1, 1000 Ljubljana
 tel:01 4332211, gsm:041 987717, odprto:pon-pet/10h-18h
 kupon velja do 31.8.2007

Morda bi namesto inventure prvih desetih edicij festivala Mladi levi podal nekaj sugestij v zvezi z vprašanjem, kako leta 2007 sploh misliti festivale, ki jih je v povezavi z različnimi področji ustvarjanja in interesov ter na različnih mestih, npr. v Sloveniji, vsako leto več. Vprašanje je, s čim bi lahko povezali to neizpodbitno potrebo po mestih, kjer so – zelo pogosto, a spet ne nujno in ne vselej – stvari urejene tako, kot si nekako želimo.

Dood Paard: 40.000 sublime and beautiful thoughts, 2005

Francoski filozof Michel Foucault je marca leta 1967 za potrebe nekega predavanja napisal besedilo z naslovom *Des Espaces Autres* (Drugi prostori), leta 1984 – tik pred njegovo smrtjo – pa je besedilo izšlo v francoski reviji »Architecture/Mouvement/Continuité«. Izhajajoč iz teze, da »bo sodobna epoha nekoč označena predvsem kot epoha prostora« in da smo v

»epohi simultaneosti«, v kateri prevladujejo sopostavljenosti, oddaljenosti in bližine, vzporednosti in razpršenosti, se Foucault loti razdelave »drugih prostorov« ali »heterotopij«, ne da bi pri tem pozabil, da so prostori in njihove percipcije vselej zgodovinsko pogojene. Za razliko od utopij – idealnih prizorišč brez realnih krajev –, ki družbo predstavljajo bodisi v izpopolnjeni bodisi v sprevrnjeni obliki, obstajajo – »verjetno v vsaki kulturi in civilizaciji« – tudi realni prostori, nekakšni kontra-prostori, funkcionalne utopije, v katerih se običajni, realni prostori družbe, simultano zrcalijo (ponovijo) kot uprizorjeni, konkurenčni in sprevrnjeni (zapori, bolnišnice, norišnice, pokopališča, kolonije, vojaški kampi, bordeli, medeni tedni mladoporodencev, perzijski vrtovi in preproge, muzeji in knjižnice, festivali, sejmi, letovišča, naselja, kampi, kina, gledališča, galerije, ladje ...). Filozof slednje poimenuje s pojmom heterotopija. Takoj zatem navede primer zrcala, ki je – ker je kraj brez kraja – nekakšno stičišče utopije in heterotopije. Utopija zrcala je za Foucaulta v tem, da se zagledam na mestu svoje odsotnosti – »zagledam se tam, kjer me ni, v nerealnem, v virtualnem prostoru, ki se odpre izza površine, v nekakšni senci, ki mi daje mojo lastno vidnost« in mi torej omogoča, »da se zagledam na mestu svoje odsotnosti« –, heterotopija zrcala pa v tem, »da to zrcalo obstaja v realnosti« in da reagira na mesto moje pozicije. »Z vidika zrcala odkrijem svojo odsotnost na mestu, kjer sem, saj se zagledam onstran«, ravno s te »virtualne« perspektive pa se vrnem k sebi. Zrcalo deluje kot heterotopija v naslednjem smislu, da »naredi mesto, ki ga zavzemam v trenutku, ko se gledam v ogledalu, absolutno resnično, povezano z vsemi obdajajočimi prostori, hkrati pa absolutno neresnično, saj mora to mesto, v kolikor ga želim zaznati, prepotovati virtualni kraj tam zadaj.«

Jordi Cortés Molina & Artur Villalba: MAT (Check-Mate), 1999

Mustafa Kaplan: Dolap, 2003

Na festivalih utegnejo postati povsem realne nekatere lastnosti spodletelih projektov Zgodovine (socializem, komunizem), projektov, ki so se v realnih (zgodovinskih) časih izkazali kot nefunkcionalni, utopični. Četudi je jasno, da festivali niso zastoj, so ravno na festivalih ljudje pripravljeni vzeti in dati več kot sicer.

Z vidika vsakdanje stvarnosti postanejo povsem nepomembni, na primer, lastnina udeležencev oziroma socialne razlike, čas kot blago, nekateri hierarhični obrazci, identitete, ki jih vsakdanja stvarnost stigmatizira kot deviacije, poleg tega se trpljenje, skozi katerega gredo ekipe festivalov z delovnimi in časovnimi investicijami v organizacijo, sprevrča v nekakšen užitek v trenutku, ko vidijo obiskovalce

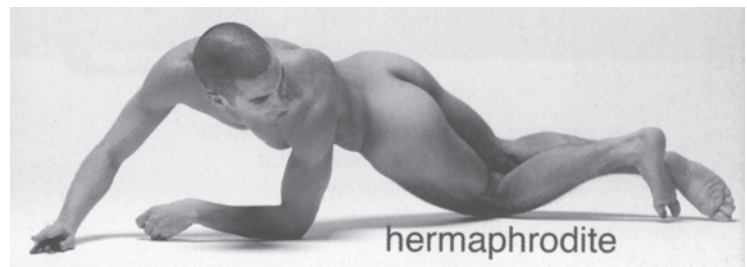
svojega izdelka zadovoljne in srečne. Obiskovalci (pa tudi organizatorji, ki jim nekateri trenutki omogočajo, da se pretvorijo vanje) se na festivalih zaljubljujejo pogosteje kot sicer, lažje navezujejo prijateljstva in neverjetno radi se potem dogodkov tudi spominjajo. Nekateri od njih so nenadoma pripravljene tudi pomagati, pripravljene so pristati na marsikaj, na kar v običajni vsakdanji stvarnosti ne bi niti pomislili. Festivali sprostito njihove komunikacijske blokade in neki začasen dispozitiv družbe, ki jo festivali sproducirajo, pridobi nazaj tisto – v običajni stvarnosti odsotno – konotativno polje pojma, ki se imenuje druženje. V tem smislu so festivali izrazito političen pojem, saj v svoji začasni kulturni enklavi spreminjajo strukturo in podobo javnega prostora. Vprašanje, ki se pri tem pojavlja, bi se glasilo: v katerem kontekstu smo ljudje festivalov bolj resnični, v vsakdanjem življenju ali v času festivalov? Na to vprašanje seveda v tem trenutku nimam odgovora.

Jérôme Bel: The Show must go on, 2002

ravno prostovoljna heterotopija. Zdi se, da bi se – s stališča oblasti – uvrstila prej kot v kategorijo heterotopije kompenzacij, kakršni bi morda ustrezali običajni festivali, v heterotopijo deviacij, kamor se uvrščajo tudi zapori, norišnice in druge vrste totalnih ustanov.

Naj mi bo dovoljeno zaključiti malo bolj osebno. V programski selekciji Mladih levov se je vsako leto našlo kaj, k čemur sem se kasneje vračal in o tem premišljeval, zdaj mi na misel padejo imena, kot so Kamilla Wargo Breckling, Bo Madvig, Jordi Cortes Molina, Jérôme Bel, Showcase Beat Le Mot, Dood Paard, Conservas, Rebecca Murgi, Trafik, Stefan Kaegi, Station House Opera, Patricia Portela, Umka.LV, Mustafa Kaplan. Predstave sem večinoma spremljal – po svojih najboljših močeh – z budnim, analitičnim kritičnim očesom. 22. novembra 2005 pa je bila temu kritičnemu očesu ob ogledu predstave grške koreografinje Apostolie Papadamaki na jesenski ediciji Mladih levov – tej nekorektni pripombi se preprosto ne da izogniti – usojena odpoved: na odru je nastopalo – brez dvoma – najlepše moško telo Mladih levov, njegov lastnik pa je (če so moji podatki točni) Tassos Karahalios. Ne bom se silil z nemogočim, zato ga ne nameravam opisovati. V skladu z običajno predstavo o logiki festivala, bi rekel: »Se zgodi!« Kdo iz ekipe festivala, ki se mu že ne bi več ljubilo pogovarjati, pa bi zraven – s podočnjaki do tal in z izžetim nasmeškom na obrazu – v svoji glavi repliciral: »Mhm, kar misli si ...«

Apostolia Papadamaki: Hermaphrodite, 2005

Sebastijan Horvat & Nataša Matjašec: Get Famous or Die Trying/Elizabeth 2, 2004

Ana Perne

Napisati nekaj besed o spočetju in rasti festivalskega časopisa Mladih levov je v času praznovanja njihove desetletnice, ko je sočasno skorajda vse nared za peto časopisno beleženje festivalskega dogajanja ... hm ... Nostalglično – ob pomisli na tisto prvo leto izdajanja, za vse sodujoče še povsem negotovo glede končnega rezultata, a tako polno iskrenega zagona? Faktografsko – da bi s popisom posameznih etap očrtala Arenino pot? Ali morda anekdotično – priklicujoč si v spomin kakšne pikantne (ne)zgode, ki obujanje preteklega vselej sestavijo v privlačnejšo pripoved? Nemara pa se je že na začetku bolje ogniti preveč zamejenemu pristopu in se za hip prepustiti vodstvu najvidnejših utrinkov. Eden takšnih je gotovo podoba sestankovanja v Le Petit Caféju, ko se je snovalo prihajajočo številko, vmes skočilo na tedanji festivalski sedež po informacije glede razpoložljivosti umetnikov za pogovorno naravnane prispevke, nekaj časa pa se je vedno namenilo različnosti pogledov.

ARENA

VELJAVLANJE JE GOTOVO IMA SREDO OSREDNJIH KOMPONENT FESTIVALA MLADI LEVI ... NE LE

VELJAVLANJE JE GOTOVO IMA SREDO OSREDNJIH KOMPONENT FESTIVALA MLADI LEVI ... NE LE

Prva številka Arene iz leta 2002.

Argumentirano, teoretično podkvano preizpraševanje je pravzaprav tudi izhodišče celotnega projekta: na Seminarju sodobnih scenskih umetnosti, ki ga je v študijskem letu 2001/2002 prvič organiziral zavod Maska, je njegova voditeljica Bojana Kunst namreč predstavila idejo, da bi se seminarško delo podaljšalo in na neki način konkretiziralo v časopisni obliki. Festival Mladi levi ni bil prvi v igri, a takoj ko je padla odločitev zanj, je vse steklo brez večjih zapletov. Če zdaj pogledam nazaj, se mi zdi, da je šlo že skorajda sumljivo olajsko. Z Ano Gale, ki je vsa tri leta mogoče urednikovanja (od 2002 do 2004) s svojim delovno predanim, ustvarjalnim in konstruktivnim oblikovanjem Areni vtisnila poseben pečat, sva takoj vzpostavili mašinerijo, ki z leti ni oslabela, nasprotno, le še dodatno je pridobila na moči. Tako je bilo tretje leto, ko smo se ob varljivem poslavljanju od dotedanje festivalske oblike Mladih levov (leta 2005 je bila namreč izpeljana programska fragmentacija) poslavalji tudi od Arene, delo že povsem lepo utečeno.

Spomnim se, kako mi je bilo ob koncu težko, da se ta zgodba zaključuje. A na podoben način, kot je lansko leto sam festival spravil v pogon svojo staro formo, je ponovno pričela delovati tudi Arena, le da jo je zdaj prevzela nova, v zagnanosti naravnost navdušujoča ekipa. Hkrati z »dediščino« časopisa se je, nasprotnemu razmišljanju navkljub, odločila, da ohrani njegovo ime – tisto torej, katerega smo kar nekaj časa iskali, saj smo želeli nekaj udarnega, zgovornega, dogodku primerne, pa se nam ni zdel noben predlog dovolj dober, dokler ni Nevenka Koprivšek nekega dne predložila svojega. In časopis je Arena postal ... in ostal.

Časopis festivala Mladi levi tudi z novo generacijo nadaljuje po smernicah, ki so bile vodilo prejšnji. Osrednja delovna ekipa so še vedno Maskini seminaristi, željni, da se preizkusijo v pisanju, bliskovitem reflektiranju ogledanih sodobnosenskih del. Če se sprva še ni vedelo, kako bo zadeva delovala, pa se je kmalu pokazalo, kako koristna izkušnja je takšen način dela in kako močna je potreba po preverbi lastnih, bolj ali manj začetniških zmožnosti. Sčasoma je bilo mogoče že opaziti konkretnejši notranji razvoj, pri čemer je najbolj dragocena ravno možnost, da je do tega lahko prišlo – možnost objave, prostor, kakršnega je v časopisju vse manj in do kakršnega je posamezniku posledično tudi vse težje priti. Prihajajočim in odhajajočim seminaristom, tistim, ki so se na tem področju našli in vztrajali, pa tudi onim, ki so hitreje sklenili to samoozraževalno poglavje, je Arena ponudila okrilje in se izkazala kot odskočna deska. Zato pripravljeno tako ohranjanja tako vzpostavljene tradicije potrjuje tudi potrebo po reflektiranju sodobnih umetniških praks, po dialogu med odrom in auditorijem, programerji in festivalskim občinstvom, po uvajanju povsem individualnih gledalskih drž in poskusom novih umestitev.

časopis festivala mladi levi

Ko je leta 2002 časopis pričela pisati ženska četverica (k besedam katere so svoje primaknila še nekatera peresa zunanjih sodelavcev), je bilo preseganje osnovnega okvira še težje izvedljivo. A že naslednje leto je prišlo do enega poglavljivejših prebojev v zgodovini Arene: do »množičnega« interesa za pisanje o eni od predstav (L'homme d'Hus Camilla Boitela), ki je botroval temu, da sta bili mlademu umetniku namenjeni kar dve strani. Primer priča o tem, kako močno lahko določeno odrsko delo nagovori potencialno tekstopisko oziroma potencialnega tekstopisca, obenem pa predstavlja način, kako (tudi) pride do soočenja (mnenj). In prav to je točka, do katere (lahko) pripelje ime festivalskega časopisa: k odprtju tistega mesta, kjer posameznik nastopi s svojo besedo, jo postavi ob bok besedi drugega, kjer si dve besedi odkrito stojita nasproti ali pa druga drugi odgovarjata, se dopolnjujeta, iščeta skupne točke. In morda lahko prav beseda drugega pomaga prvi na plan. Arena pa je tista, ki vse to omogoča in še skoraj toplo iz fotokopirnega stroja ter ročno zloženo ponudi v drugo dlan.

Andreja Kopač

Letni veledogodek, je Alma Selimović, producentka in piarovka ter članica kolektiva zavoda Bunker poimenovala tokrat jubilejni, deseti festival Mladi levi. In res. Na postajališčih mestnega prometa je opaziti živobarvne plakate, nad Miklošičevo cesto se razprostira opazen napis, v dnevnem časopisju je že teden dni pred festivalom zaslediti velike oglaševalne, ki vabijo k festivalu, k čaščenju umetnosti v popočitniški Ljubljani. Punce so se res potrudile – in naredile stvar vidno tudi običajnim sprehajalcem ali prelistovalcem časopisov. Od tu naprej pa se lahko sprehodimo čez festivalsko desetdnevje.

Na **petkov** otvoritveni dan se predstavlja švicarski umetnik *Stefan Kaegi* s projektom *Mnemopark. A mini train world*. Rezidenco Mladih levov je že lansko leto vzel za svojo, tako da njegova letošnja vrnitev ne preseneča. Namesto predelanega tovornjaka je transportno sredstvo letos vlak. Namesto sle po domu naj bi bilo poudarjeno romantično popotovanje po alpski pokrajini ... V Švici, od koder Stefan prihaja, morda že, medtem ko za navadno vožnjo iz Ljubljane do Novega mesta človek že od časov Marije Terezije dalje porabi približno enako količino časa. Tako da – videli bomo, v čem je skrivnost romantike ... Naslednji dan, v **soboto**, britanska zasedba *Stan's Cafe* v Mestnem muzeju predstavlja infoartistični projekt *Off all the people in all the world*, ki ima vsakokrat drugačno temo; tokrat bodo na tapeti Slovenija in njene sosede. Radovedna sem, kaj bodo Angleži povedali o nas v konstelaciji z našimi sosedi, ob čemer bodo vse skupaj začiniili *cum grano salis* v podobi zrn riža. Že v **nedeljo**, pa bomo lahko dali možgane na off in se skupaj z *Etiennom Charryjem* sesedli na peščeno plažo Argentinskega parka in poslušali milozvočne melodije ... Vabljeni – tistega lepega popoldneva! Zvečer bomo gledali japonskega pesalca *Hiroakija Umedo*, in sicer s predstavo, ki je nastajala dolgih pet let in je po napovedi sodeč *prava paša za oči*. Zato vabljeni vsi, ki vas navdušuje precizna japonska estetika, podprta z *dramaturgijo*, ki fascinacijo ohranja na najvišji ravni vse do konca predstave.

V **ponedeljek** nastopi *Il Festino*, projekt sicilijanske umetnice *Emme Dante*, v katerem glavni junak praznuje svoj 39. rojstni dan ... kar pa ni neboleče, saj iz omare popadajo okostnjaki družinske tematike. Za njo je na vrsti predstava, ki v osredje postavlja telo. Projekt *Rodin II Barbare Novakovič Kolenc* je zasnovan kot skupni projekt pesalcev in ljudi z motnjami v razvoju, uprizarjajoč Rodinove kipe in iščoč njegovo živo estetiko. V **torek** nam bo svojevrstno estetično predstavila tudi koreografinja *Yasmine Hugonnet*, ki s projekcijo nase ustvarja paletu vizualnih možnosti predstavitve telesa na odru. Vendar to še ni vse, saj se bo za njo predstavil tudi tunizijski umetnik *Radhouane El Meddeb* v projektu *Pour en finir avec moi*, ki kot objekt in subjekt predstave izpostavlja svoje lastno telo kot govorenje o sebi in s seboj. V **sredo** bi zato potrebovali nekaj oddiha, za kar bodo poskrbeli stari glasbeni mački, zbrani v zasedbi *Mildreds*, s starimi balkanskimi šlagerji. Nostalgija res umre zadnja. Tisti dan naj bi bil tudi tradicionalni piknik na Ulovki, tako da se bomo lahko pripravili na še malo vzhodnjaške nostalgije dveh **četrтковih** predstav: *My private biopolitics Saše Asentića* in *Back in the USSR* v izvedbi kazahstanske skupine *Art & Shock*. V prvi se srbski umetnik na bistournu duhovit način loteva dekonstrukcije produkcijskih pogojev in vprašanj umetnika, medtem ko v drugi spremljamo življenje treh sovjetskih deklet skozi oči nemške novinarka. Prelomniške generacije, katere del smo tudi sami. In **Friday** I am in Love, pojejo The Cure, medtem ko je *Kate McIntosh* v projektu *All natural* po besedah napovednika divja in srca. V mešanici stand-up komedije in lasvegaške plesalke naj se bi Kate sprehodila skozi *čudovito pokrajino, polno streljanja ...* Zatem naj bi v projektu *SaD SaM* svedela sebe na *naraven način* razložil pulski pesalec *Matija Ferlin* v situaciji, *ko ga je svet spremenil v žival ...* in kjer nam je ljubezen vsem v pogubo, kot pravi nekakšno skupnostno sporočilo **sobotne** predstave *Predtem/Potem* v režiji *Sebastjana Horvata*. Scene iz živih parov na meji med kaosom, razbijanjem in kričanjem sporočajo, da so medosebne relacije in seksualnost še vedno najmočnejše gonilne sile sveta, medtem ko se performerji v **nedeljski** predstavi *Hors sujet ou le bel ici* koreografnje *Martine Pisani* vsemu le še smeji ... gibom in njihovim pomenom, napovedim in situacijam. Jezik kot *kažipot k niču* ali besede *Charlieja Chaplina: Življenje je tragedija, če ga gledamo od blizu. Od daleč je komedija*. V **ponedeljek** se s komedijo tudi vse zaključí. Veliki brat *Jimmy Young* v režiji norvežana *Karija Holtana* in izvedbi *Izbrancev (De Utvalgte)* obeta vznemirljivi čudaški skandinavski humor v tako imenovanem *talk showju iz pekla ...* Coming soon!

Čakajoč na Velikega brata, pa si lahko medtem vseh deset festivalskih dni oči napasemo v živalskem vrtu v instalaciji *Andreja Intiharja Živali v gledališču*, občudujemo intervencijo *Veliborja Barišiča* na otvoritveni slovesnosti festivala, se v udeležimo okrogle mize ob 10. obletnici Mladih levov (torek, tovarna Rog) s pogledom nazaj in naprej, beremo festivalske podlistke v časopisu Arena ali pa se udeležimo dveh delavnic; pogovorne *Politika umetniškega vodenja* (ponedeljek, tovarna Rog) ali cirkuške: *V začaranem krogu* (od srede do nedelje, Kino Šiška), v kateri vas bo *Željko Hajsok* učil veččin dela s cirkuškim obročem ... dobrodošli v cirku! Levi prihajajo!

UNITED COLORS OF MLADI LEVI.

Stefan Kaegi (Rimini Protokoll): MNEMOPARK. A MINI TRAIN WORLD

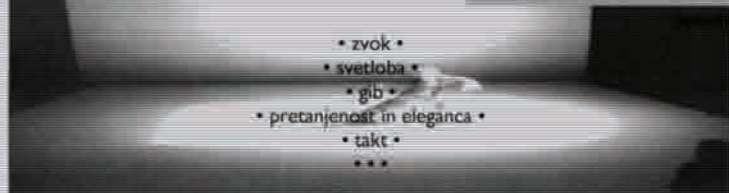
Švica, Nemčija

- model železnice v alpski pokrajini •
- živi organizem miniaturnega sveta •
- pokrajina MNEMOPARKA, prizorišče filma •
- problemi sveta skozi osebne zgodbe •

***

Nedelja, 19. avgust ob 20.00 in 21.30

Hiroaki Umeda: WHILE GOING TO A CONDITION IN ACCUMULATED LAYOUT

- zvok •
- svetloba •
- gib •
- pretanjenost in eleganca •
- takt •

***

Ponedeljek, 20. avgust ob 20.00

Emma Dante: IL FESTINO

Italija

- družinske zgodbe •
- sicilijanski dialekt •
- rojstni dan •
- izgubljeni brat •

***

Ponedeljek, 20. avgust ob 21.30

Barbara Novaković Dolenc: PROJEKT RODIN II

Slovenija

- Nadaljevanje projekta Rodin I •
- Rodinova estetika •
- performativno •
- iskanje pravega giba •

***

Torek, 21. avgust ob 20.00

Yasmine Hugonnet: LATITUDE DE POSE

Francija, Švica

- Telo kot predmet lastne analize •
- pogled •
- projekcija •

***

Torek, 21. avgust ob 21.30

Radhouane El Meddeb: POUR EN FINIR AVEC MOI

Tunizija, Francija

- Radhouane El Meddeb: gibanje, skakanje, upogibanje, padanje ... To je govornjenje. Govornjenje o SEBI. Naj že opravi s SEBOJ. •

***

Četrtek, 23. avgust ob 20.00

Saša Asentić: MY PRIVATE BIOPOLITICS

Srbija

- Vprašanje umetnika •
- v procesu •
- med razmerji moči •
- vizualna podoba predstave •

***

Četrtek, 23. avgust ob 21.30

Art&Shock: BACK IN THE USSR

Kazahstan

- Art&Shock samostojna produkcijska hiša v Kazahstanu •
- vzdušje vsakdana neke generacije •
- življenje sovjetskih deklet •
- oči nemške novinarko •
- predmeti preteklosti •

***

Petek, 24. avgust ob 20.00

Kate McIntosh: ALL NATURAL

Nova Zelandija, Belgija

- Plesalka iz Las Vegasa •
- ranljivost •
- tragičnost •
- komičnost •
- karizmatičnost in ognjevitost nastopa •

***

Petek, 24. avgust ob 21.30

Matija Ferlin: SaD SaM

Hrvaška

- Avtorska poetika •
- prezečna naravnosti •
- projicirane parole •
- humorne in boleče situacije •

***

Sobota, 25. avgust ob 20.00

Ronald Schimmelpfennig (Sebastijan Horvat): PREDTEM/POTEM

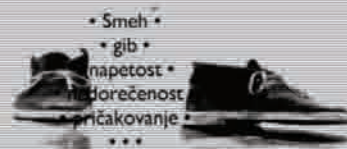
Slovenija

- Ogrodje – Schimmelpfennigov tekst •
- pretiravanje in absurd ustvarja distanco od ogrodij •
- medosebne relacije •
- večne teme iz vsakdanjika •

Nedelja, 26. avgust ob 20.00

Martine Pisani: HOURS SUJET OU LE BEL ICI

Francija

- Smeh •
- gib •
- napetost •
- dorečenost •
- pričakovanje •

***

Ponedeljek, 27. avgust ob 20.00

De Utvalgte: JIMMY YOUNG

Norveška

- Uprizoritev pogovora z zvezdo reality showa •
- premaganje Reality showa •
- De Utvalgte (Izbranci): »talk show iz pekla« •
- video material življenja protagonista Jimmyja Younga •
- zgovoren vpogled •
- glasba •

Sobota, 18. avgust do srede, 22. avgust MESTNI MUZEJ, GALERIJA VZIGALICA

Stan's Cafe: OF ALL THE PEOPLE IN ALL THE WORLD (SLOVENIA AND ITS NEIGHBOURS)

Velika Britanija

- Infoart •
- instalacija •
- statistična vrednost •
- riževo zrno •
- želodec •

***

Sreda, 22. avgust ob 20.00 KAVARNA PLOČNIK, ARGENTINSKI PARK

Mildreds: KONCERT/CONCERT

Hrvaška, Slovenija

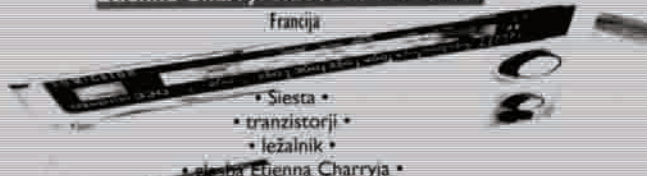
- Stari balkanski šlagerji in nov jazzovski twist •
- humorna opazka •
- komentar •

***

Nedelja, 19. avgust do sobote, 25. avgust, vsak dan od 16.00 do 18.00

Etienne Charry: SIESTES MUSICALES

Francija

- Siesta •
- tranzistorji •
- ležalnik •
- glasba Etienne Charryja •

***

ARGENTINSKI PARK

17. do 27. avgust

INSTALACIJA

PREOVRJE STARE ELEKTRARNE

Andrej Intihar: ŽIVALI V GLEDALIŠČU

- ... Živalski vrt je tako reality show, kjer živali opazovane živijo. Tokrat je pogled obrnjen, posneti so gledalci reality showa; obiskovalci živalskega vrta. •

Intervencija na odprtih slovesnosti

PIMPED WHEELBARROWS AND SOUND BENCH

Monsieur Moo, Otto prod, Velibor Barišič

Francija, Slovenija

Kako je strukturiran Rimini Protokoll?

Smo trije ljudje, ki delamo skupaj. Rimini Protokoll je etiketa za projekte, pri katerih sodelujeta še Helgard Haug in Daniel Wetzler. Ko produciramo, smo kot blagovna znamka. Na primer, zdaj sem jaz direktor, kje drugje pa usmerjamo proces vsi trije skupaj.

Kakšna je razlika med ustvarjanjem pod zaščito blagovne znamke in samostojnim delom?

Gledališče naj bi bilo manipulacija idej. Včasih je bolje biti skupina, ki dela na projektu, ker se reflektirajo drugi vidiki in različne ideje. Težko je reči, da delam sam. V bistvu sem organizator in na drugi strani so ljudje – projekt je v celoti narejen z vključevanjem naturščikov. Delo je različno, nekateri so avtorji teksta, tako da imam tudi vlogo urednika.

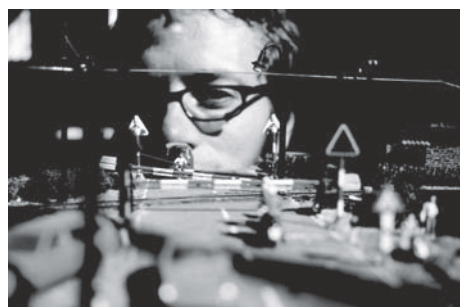
Pri lanskoletnem gostovanju na Mladih levih ste se tudi ukvarjali s temo potovanja, kako bi jo lahko komentirali?

Ja, bolj v smislu premikanja. Menim, da ko se premikamo, razmišljamo drugače, premikamo se naprej. Psihologija pravi, da ko med vožnjo z vlakom gledaš ven, se tvoje videnje preplete s tvojo fantazijo, tvojimi idejami. V filozofiji in zgodovini je veliko ljudi, ki hodijo, se premikajo. Pri projektu Cargo Sophia sem se ukvarjal z idejo prevoza in s problemom onesnaževanja, ki ga proizvede prevoz tovora na poti od Sofije do sem. Vse to je bil tudi prostor premikanja, in sicer s simulacijo vožnje kamiona po Ljubljani. Pri letošnji predstavi Mnemopar sem uporabil vlak v povezavi s kmetijstvom, pokrajino in stvarmi, ki so zelo švicarske. In na tej točki mislim, da se pojavi zanimivo vprašanje o Evropi, bolj vzhodni Evropi, in sicer glede evropskih skladov za subvencioniranje prevoza in infrastrukture. Ne poznam stanja v Sloveniji, vendar v vzhodni Evropi v splošnem velja politika subvencioniranja kamionskega prevoza. Odločitev, ki neposredno odpira našo percepcijo, je pokrajina, ampak narava ni tako avtentična, kot je videti. Štrije nastopajoči govorijo o tem, kako naj bi jo naredili avtentično, eden od njih pove zgodbo, kako je bil kmet in je kmetovanje opustil. Položaj kmetov je namreč zelo težek in problematičen. Ko sem bil na poti v Slovenijo,

je osem kmetov na dan opustilo kmetovanje, v Švici pa sedem. Podobna situacija je v večini držav. Po eni strani želijo kmetje ohraniti neokrnjeno naravo in okolje, po drugi strani pa jim cena goriva dopušča uvoz cenejše perutnine iz nizozemskih valilnic, kar nas opozori na dve strani iste zgodbe.

Kje ste našli nastopajoče?

V društvu. Vsi prihajajo iz društev ljubiteljev železnic. Max izdeluje modele vlakov že

40 let in je delal kot konduker na vlakih. Heidy je sodelovala pri gradnji mostov v Nemčiji.

Kaj počnejo v teh društvih?

Stefan pokaže različne modele ljudi, kot so tudi teroristi, kolesarji, modele hiš, stanovanj, pokrajinskih objektov, avtomobilov. Pokaže mi katalog, v katerem so prikazani biki z različnimi imeni, merili – to je katalog za naročilo sperme za umetno oploditev krav.

Stefan me je vprašal, ali sem s kmetov. Pojasnila sem mu, da prihajam s podeželja in da zdaj tam ni več toliko kmetij, kot jih je bilo v mojem otroštvu. Poistovetila sem se z njegovo pogledom na težko situacijo kmetov, kajti kmetje tudi pri nas propadajo zaradi nenaklonjene politike.

Igralci so bili bolj v delu, niso se pustili motiti. Ogovorila sem člana slovenskega društva ljubiteljev železnic, ki mi je razložil princip izdelovanja modelov. Uporabljajo plastiko, vejice, posebni mah, vse je zelo pomanjšano in prikazano v razmerju 1:87. Pokrajina je zgrajena realistično, med drugim prikazuje tudi tire, ki jih je odnesel gorski plaz. Predstavljen je tudi absurd današnjega časa, kot je na primer prevelika proizvodnja mesa ... Prepletajo se različne aktualne problematike na miniaturni platformi, kar še dodatno poudarjajo nastopajoči s svojimi pripovedmi.

avtorica:
Mojca Jug

mentorica:
Jelena Milevanović

produkcija:
ARENA

MALI KOLEKTIV
mednarodni festival gledališča in plesa '98
international festival of theatre and dance '98
NENA IRA HOJCA
tajnica festivala/festival secretary: mojca jug

LATRINITÉ
Ali "One for the road"

99
Ljubljana
stara elektrarna
PRVIČ!
Who sleeps with who?

2000
Ljubljana
MALI KOLEKTIVTAMY
Loves them all!

2002
Petletka
ARENA
pušice
THE SHOW MUST GO ON
Med nebom in zemljo
TIME FLIES WHEN YOU'RE HAVING FUN!
H.P.
A.T.

20-29 08 2003
Mpirahalany
Mianala Dihy Tsy Dilo
Ja, nee Amin'aponga
KATKA

August 2005
Ljubljana
LOVEPANGS™ kongres
TRANSFORMATOR BOLEČINE
Soblikaovalka programa / Co-programmer: Mojca Jug

20-29 08 2004
Osvojili ⇒
stara elektrarna
»ČE NAS NE BI BILO, BI SI NAS MORALI IZMISLITI«

2006
75.103,00 sit
Oblikaovalke programa / Programmers: Nevenka Koprivšek, Irena Štaudohar, Mojca Jug

Samo Gosarič

Mojca, zdi se mi, da si letos postala najbolj javna oseba Bunkerja za ta festival? Občutek imam, da se v medijih pojavlja več kot Nevenka Koprivšek?

Ne, v bistvu se še vedno Nevenka. Ona je pač umetniška direktorica in direktorica zavoda Bunker, umetniška direktorica festivala, pa tudi Stare elektrarne. Kar se tiče Mladih levov, sem šla v desetih letih čez ful stopenj. Zadnja leta skupaj z njo izbiram program. Zdi se mi, da mi pri tem precej zaupa, morda nimava istega okusa, a veva, v katero smer naj bi šlo vse skupaj. Ko se jaz kaj odločim, mi ona verjame, in če je mogoče, pogleda posnetek, pa ne zato da bi preverjala za mano. So tudi stvari, za katere se odločim jaz, pa njej niso všeč, ampak saj ne more biti vedno vsem vse všeč. Ne bi rekla, da sem jaz edina in najbolj izpostavljena oseba ... (smeh).

V zloženkah prejšnjih Mladih levov, je bilo še napisano, da si ti »sooblikovalka« programa poleg Irene Štaudohar in Nevenke, ki sta »oblikovalki«.

Letos sem tako rekoč napredovala. Zdaj sva oblikovalki dve.

Imaš zato letos več vpliva na program kot prej?

Ne vem, če imam več vpliva. Vse smo videle ogromno predstav. Na DVDjih. V Bunkerju veliko potujemo na razne konference, sestanke, vatever, ali pa samo predstave gledat. Jaz sem jih letos veliko videla in sem kar veliko predlagala. Nekaj predstav smo imeli že od lani na rezervi, na primer Kate McIntosh, ki smo jo že dve leti hoteli ful pripeljati, pa se časovno nismo ujeli. Tudi zdaj imamo za drugo leto par predstav, ki letos niso šle v program zaradi denarja, ali pa se nam je zdelo, da mogoče niso v letošnjem programskem okvirju.

So letos kakšne predstave, za katere bi rekla, da so bolj »tvoje«?

Mogoče je bolj moj Hiroaki Umeda. Videla sem ga prva, se čisto navdušila in potem navdušila vse v Bunkerju, da vzamemo predstavo, preden smo videle DVD. Videla sem ga na Kunstenfestu in mi je bil blazno všeč, ali bo tudi ostalim, pa ne vem. Puncne na Bunkerju so pogledale DVD in njihovo mnenje mi je ful pomembno.

Kot kolektivno odločanje?

Jaz rečem, ok, tako sem se odločila, a bi slišala vaše mnenje. Jasno je, da ne more biti vsem vse všeč. Drugače tudi ne pride do pogovora po predstavah, če smo vsi ful srečni in veseli in je vsem vse noro všeč.

Meni se zdijo Mladi levi zelo komunikativni festival, ki mu vse približati sodobne scenske umetnosti publiku.

Mislim, da prvič zaradi predstav, potem Mislim, da prvič zaradi predstav, potem zaradi mladih umetnikov in tako naprej, druga stvar pa je energija okrog festivala. To, da ima tudi navaden obiskovalec predstave možnost že čez 5 minut sedeti v Drugi pomoči z umetnikom in ga vprašati, kar ga zanima. Na drugih festivalih, na katere hodim, vsaj na slovenskih, tega občutka nimam. Tudi po svetu poznam malo takih festivalov, ki bi bili tako na izi, tako sproščeni. Včasih ti je nerodno iti do nekoga. Meni se pa zdi nekaj najlepšega, da ob enem pivu nekoga nekaj vprašam.

Ali kdaj vzamete namenoma glede na cel spekter festivala kako težjo, manj komunikativno predstavo?

Ne, da bi tako izbirali, da bi rekli, »ta pa naj bo bolj zahtevna za našo publiko«. Se pa zgodi, da kakšne so. Enkrat je že pisalo v neki kritiki, ki ni bila preveč pozitivna, da smo »preveč všečni«. Meni se zdi ta izjava grozna. Artu ni treba biti mega zatežen, da ima point, da se te dotakne, da hoče nekaj povedati ali da v njem kaj najdeš. Predstave so take, kot so. Za nekoga je ples, ki se tebi zdi ful simpl, ful težka stvar, drugi se spet bolj nadejejo v inštalacijah. Zdi se mi, da se mogoče preveč gleda z vidika 300 ljudi, ki hodijo na vse kulturne prireditve. Mi imamo ogromno publike, študente, mlade, ki ne hodijo na druge festivale. Ponudimo predstave, ne da bi se ukvarjali z vprašanjem, kaj nam je pretežko, prelahkotno. Meni se zdi fajn popolna odprtost: take it or leave it. Če ti je fajn, super, če ne, tudi v redu. Ne vem, če bi se človek sekiral zaradi izjave, da smo preveč všečen festival.

Imajo Mladi levi kak fokus? Najprej je bil to »mednarodni festival gledališča in plesa«, nato ta dikcija ponikne, lani je bil »mednarodni festival«, letos so pa le še Mladi levi.

Ne, saj piše mednarodni festival, a ne piše?

Kje?

Čaki. Naj bi. No, pogledaj, samo Mladi levi piše. Leta 2005 smo delali že skorajda socialni projekt Lovepangs in se nam je zzzdelo, da se nam ni treba več tako omejevati. Mislim, da smo se lani odločili, ker smo imeli poleg gledališča in plesa tudi razstavo Muzej prekinjenih ljubezni, samo za »mednarodni festival«. Ni pa se s tem spremenil fokus festivala.

Nekateri festivali so določeni recimo žanrsko, drugi s političnim sporočilom, kako je z Mladimi levi?

Mi smo potem določeni ne po mladosti umetnikov, pač pa po prvih projektih, gre za umetnike, ki ne krzajajo že po vseh evropskih festivalih in jih vidiš v vsakem katalogu. Nekje slišimo za njih in jih mogoče zvrtamo in je mogoče to njihovo prvo gostovanje v tujini na primer.

To je pravzaprav dober finančni pristop, ker so verjetno ti avtorji cenejši.

Mislim, ja, so cenejši. Po drugi strani pa kot Nevenka pravi, jih zelo težko pridobimo na emocijo, da smo »poor East European«, ker smo že daleč od tega v primerjavi z drugimi državami. Prvo leto se mi je zdelo super, vsi so bili v DiCu, super smo se imeli. Zdaj pa samo na tako energijo več ne gre. Izvajalci so dobri in kvaliteto se ceni z denarjem. Vedno imamo premalo denarja in nerodno ti je, kako malo denarja lahko enim solom ponudiš.

Izberete kakšno produkcijo tudi iz finančnih razlogov?

Ne da se jih izbira, iz finančnih razlogov se jim odpove. Ne izberemo nekaj zato, ker bi bilo ceneje. Recimo neki super cirkus, ga gledamo in smo vsi ful veseli in bi ga imeli. Potem pa v glavi hitro prekalkuliraš in vidiš, da ne bo šlo. Odpovemo se jim, ne pa da jih izbiramo zaradi denarja. Obratno gre.

Kaj pa povratniki? Ko ljudi povabiš, da pridejo še enkrat, je to kaj ceneje?

Ne. (smeh) Ne pridejo ceneje. Mogoče malo spustijo ceno, ko se pogajamo, zaradi dobrih starih časov. Za najdražje, največje gre tako: imamo predstavo, koga bomo zdaj napalili za denar? Aha, oni so Švicarji, dejmo Prohelvetio, švicarsko ambasado, potem poiščimo kako firmo. Veseli smo vsakih 150 €. Včasih popolnoma minimalne vsote, 150 tu, 150 tam, in že imamo dnevnic. Včasih je totalno kvačkanje na malo, ampak ne smeš ničemur reči »bah, to je premalo«.

Pa vi nabirate stvari dosti na festivalih ali tudi sami skavtate?

Veš kako, tudi Bunker nima veliko denarja. Potujemo tako, da te recimo povabijo na kako konferenco ali pa greš na IETM meeting. Potem ko imaš pot že plačano, se okrog tistega datuma in kraja zorganiziraš in kaj poiščeš. Potem imamo dobro mednarodno mrežo, veliko partnerjev, ljudi, ki so bili na našem festivalu, ki nas poznajo in vejo, kakšne stvari nas zanimajo. In ti nekdo pošlje mail in reče, »ta stvar se mi zdi zelo zanimiva, to bi bilo za vas, to sem videl«. Potem pogledaš, kje po Evropi to igra, kje bi videl.

Se pravi, ne gre se samo za festivalsko bero?

Ne, niti slučajno ne. Ne hodimo na festivale. Hodimo recimo na Kunstenfest, jaz tam vidim kakšno super predstavo, ampak je tako velika, da je o tem brezveze razmišljati. Not our cup of tea. Je pa fajn iti. Recimo, na Kunstenfestu se mi je Umeda zdel super in pravi za naš festival. Ampak načeloma mi ne gremo na Kunstenfest, v Avingnon, pa ne vem še na kakšne velike festivale in iz tega naredimo naš festival. Saj to se vidi. Na programu so nova imena, potem Srbi in Hrvati in drugi iz vzhodne Evrope, ki jih na zahodnih festivalih težko vidiš. Ne, nismo kataloški festival. Meni se je zdelo lepo na začetku Mladih levov, ko je Nevenka enkrat rekla, da smo festival, ki dopušča pravico do napake.

Se pravi, sem pridejo tuji selektorji, ker se nekateri avtorji tukaj prvič predstavijo.

To je fajn, saj zato to delamo, da imajo tudi umetniki kaj od tega, poleg tega da pač nastopajo na festivalu. Eni avtorji so imeli tu prvo predstavo, ljudje so jih opazili, kar jih je popeljalo do drugih odrov. Kar se mi zdi super, ali pa to, da se med sabo spoznajo, pa potem skupaj naredijo predstavo. Moje izkušnje so take, da prideš na festival ali gostovanje, si tam tri dni, ne vidiš nobenega, ne spoznaš nobenega, ne vidiš nobene predstave in greš potem domov. Tu je ta koncept obrnjen na glavo, to je ena izmed večjih kvalitete festivala Mladi levi. Da ljudje pridejo in so lahko tukaj 10 dni, gledajo dela drugih, se spoznavajo. To je en tak moment, ki dela močno vzdušje okrog festivala, o katerem govorijo novinarji in obiskovalci.

So avtorji veseli, da pridejo prav sem?

Mislim, da so, ja. Zdi se mi, da imamo drugačno publiko, to je vesela, mlada publika, zdi se mi, da je podobna publika, kot, več kje, na Gibanici. To ima po mojem za opravit z nečim tako banalnim, kot je cena vstopnic, ki so pri nas 4 in 7 €, cenje se ne da. Poleg tega ljudi pritegne tudi termin konec poletja, pa seveda, najpomembnejše, program. Ne hodijo ljudje samo zaradi cene k nam ... (smeh)

Kaj pa regionalna vpetost? Na prvem festivalu so bili v večini avtorji iz zahodne Evrope, potem ste imeli leta 2005 novembrski blok iz Balkana. Kako gledate na to, so Mladi levi so priložnost, da se vzhodne avtorje pripelje k zahodnim selektorjem?

Mi vsako leto iščemo zanimive stvari in hočemo delati uravnotežen program. Mogoče se nam zdi, da je vzhod bolj zanimiv kot zahod. Se pa ne silimo, če ni. Če se nam zdi, da nam nobena predstava iz vzhodne Evrope ni bila dovolj všeč, je ne bomo povabili samo zaradi tega, ker je iz vzhodne Evrope. Je pa mogoče res, da so zahtevne drugačne.

Kaj pa lanski naval gledališča objektov? To je bilo, pa je šlo?

To je na primer lani bilo, pa je šlo. Začeli smo nabirati predstave in smo videli »poglej, saj gredo letos vse v isto smer, aha zgleda, da smo si nabrali gledališče predmetov«. Po eni strani se to naključno zgodi, nekako se poklopi. Seveda se lani septembra nismo odločili, dajmo poiskat vse zanimive predstave na temo object theatre. Jaz tega prej sploh nisem poznala.

Kako potem izbirate? Po osebnih referencah? Vam kdo svetuje, teoretiki, kritiki?

Ne, ne. Imamo nekaj ljudi, ki so naša mreža in jim zaupamo. Če nekdo reče: »Ej vidim eno predstavo super za vas,« se nam zdi pametno, da se do kam pripeljemo, do Dunaja in si to pač pogledamo. Z enim ljudmi si na isti valovni dolžini. Jaz, na primer, grem predstavo pogledat in se ji totalno prepustim in se

potem zanašam samo na neki svoj fling. Ampak to ne pomeni, da mi mora biti neka predstava nujno noro všeč. Pač nekaj mora imeti, ne znam točno opisati, mogoče ne poznam terminologije, da bi dobro opisala. Jaz prihajam iz totalno drugačnega filda, študirala sem specialno pedagogiko, defektologijo in o teoriji umetnosti, plesu in gledališču nimam nobene izobrazbe, nič. Vem, da po 10 letih v Bunkerju to ni več na ravni samo ljubiteljskega. Predvsem gre za to, kako se počutim, ko gledam.

No, saj gre kritika vedno tudi iz »všeč, ni všeč«, potem pa to reflektiraš ...

Takoj po predstavi ne morem nič, lahko samo rečem: »ja super je bilo, hvala, čestitam«. Potem moram en dan malo premisliti, pa se lahko odločim in povem, kaj mislim o predstavi. Seveda pa, ko si ustvarim svoje mnenje, rada preberem kritike, da preverim. Ne zato, ker bi si mislila, da samo kritik prav razmišlja, saj je pravilno karkoli, kar o predstavi razmišljaš, to ti je predstava dala. Pri tem, kaj ti predstava govori in nagovarja, ni nič prav ali narobe. Potem pa preverim, koliko sem blizu mnenju kritike.

Redno spremljate Arenu v Bunkerju?

Seveda, veš da jo vsak dan preberemo. Preberemo vsako številko.

A res? Sproti ali kasneje?

Moram priznati, da sem vse štiri prebrala po festivalu. Itak vem, kaj piše notri. Super je Arena, meni se zdi ful fajn. Tudi umetnikom je fina. Potem se najde vedno kdo, ali od Arene ali od prostovoljcev, pa jim prevede tisti članek o njih. Ni treba, da je vse v Dnevniku in Delu, zakaj pa ne bi bilo v Areni? Mislim, da je fajn in kvalitetna.

